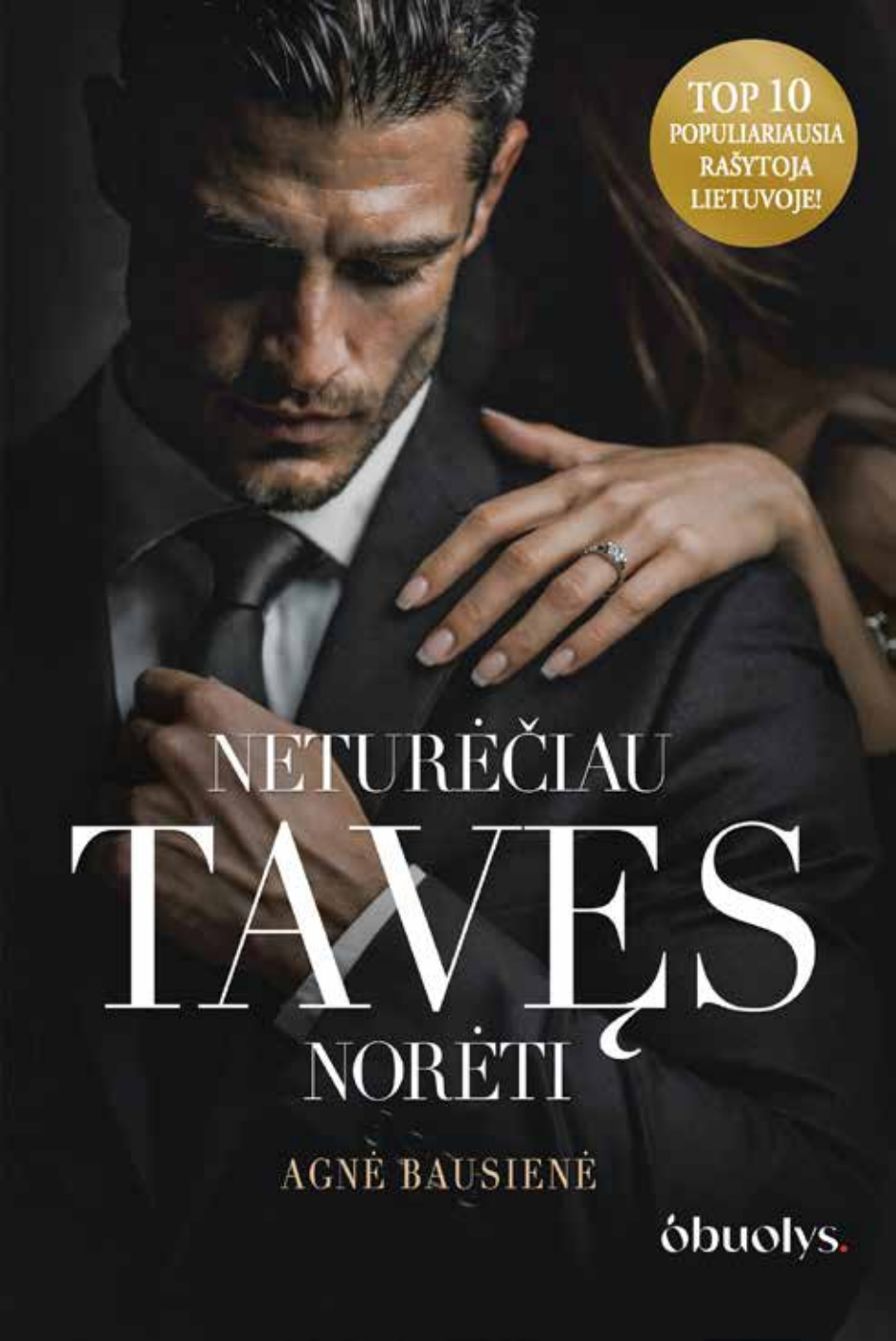

TOP 10
POPULIARIAUSIA
RAŠYTOJA
LIETUVOJE!

NETURĖČIAU
TAVĘS
NORĖTI

AGNĖ BAUSIENĖ

óbuolys.

AGNĖ BAUSIENĖ

NETURĖČIAU
TAVES
NORĖTI

Romanas

NĖJA

„Tu vis dar mano. Niekas negaus tavęs, jei aš negaliu.“

– Rimtai? – suirzusi garsiai perskaičiau Aido žinutę ir numečiau telefoną ant stalo. – Jis tikrai neketina liautis...

Ugnė, pasidėjusi kavos puodelį, susiraukė.

– Jis vėl rašo?

– Kasdien, – atsakiau, perbraukdama ranka per veidą. – Ir vis tas pačias nesąmones. Vieną dieną rašo, kad manęs ilgisi, kitą – grasina.

Ugnė atsiduso ir pasilenkusi arčiau paėmė mano telefoną.

– Reikia jį blokuoti, – pareiškė ji, vartydama akis. – Rimtai, Nėja. Tai jau nesveika.

– Blokavau. Penkis kartus. Jis vis tiek randa, kaip susisiekti. Nauji numeriai, socialiniai tinklai, net elektroniniai laiškai. Jaučiuosi tarsi įstrigusi jo galvoje kaip kokia liga.

Ugnė tyliai nusikeikė.

– Ir sakai, kad policija nieko negali padaryti?

– O ką jie padarys? Jis manęs dar fiziškai nepalietė, „reali grėsmė“ neegzistuoja. Sakė, kad kreipčiausi, jei nutiktų kas rimtesnio. Tik tada jau gali būti per vėlu.

Sėdėjau ant kėdės savo virtuvėje ir jaučiau, kaip nerimas lėtai smelkiasi į odą. Mano gyvenimas tapo chaotišku katės ir pelės žaidimu. Kiekvieną dieną atrodė tarsi Aidas lauktų už kampo. Jis nebuvo iš tų, kurie lengvai pasiduoda. Kai susitikinėjome, man tai patiko – jo atkaklumas, įsitikinimas, kad visada gauna tai, ko nori. Dabar tai virto košmaru, iš kurio negalėjau pabusti.

Ugnė suspaudė lūpas ir įsmeigė į mane savo ryškiai mėlynas akis.

– Tai ką darysi?

– Aš... nežinau, – perbraukiau pirštais per plaukus, jausdama, kaip nervingai tampau sruogą. – Man reikia pagalbos. Tik nežinau, į ką kreiptis.

Ugnė kelias akimirkas tylėjo, tarsi kažką svarstydama.

– O... O kas, jei kreiptumeisi į žmogų, kuris iš tikrųjų gali sutramdyti Aidą?

Pakėliau į ją akis.

– Ką turi omenyje?

Ji atsидuso ir susiraukė.

– Nesu tikra, ar tai gera mintis, bet... O kaip Danas?

Vos išgirdus šį vardą, mano skrandis susitraukė.

Danas.

Apie jį negalvoau jau ilgą laiką – arba bent jau stengiausi to nedaryti. Vyras, kuris kadaise buvo mano globėjas, bet niekada nebuvo artimas. Vyras, kuris vieną dieną paprasčiausiai pasakė: „Tu jau suaugusi. Susitvarkysi viena.“ Ir liepė dingti iš jo gyvenimo.

– Tu juokauji? – susiraukiau. – Kodėl turėčiau prašyti *jo* pagalbos?

Ugnė papurtė galvą.

– Klausyk, aš nesu jo gerbėja, bet Danas... Jis ne tik įtakingas. Jis... pavojingas, Nėja. Ir, kas svarbiausia, Aidas jo bijotų.

Atsilošiau kėdėje, įsmeigiau akis į lubas.

Aidas buvo ryžtingas. Bet net ir jis turėjo ribas. O Danas... Danas nebuvo žmogus, su kuriuo norėtum turėti reikalų. Jo vardas buvo žinomas tiems, kurie valdė šį miestą iš šešėlių, o jo žodis turėjo didelį svorį. Jei jis tik panorėtų, Aidas dingtų per naktį – be jokių klausimų.

Problema? Nežinojau, ar noriu vėl su juo susidurti.

– Nežinau, Ugne... – sumurmėjau jausdama, kaip sudrėksta mano delnai. – Jis... Jis manęs nekenčia.

Ugnė suirzusi pavartė akis.

– Nejuokauk. Jis tiesiog šaltas. Tai nereiškia, kad tau linki blogo.

– Jis mane išmetė iš savo gyvenimo, vos tik galėjo. Nežinau, ar tai galima pavadinti tiesiog šaltumu.

– Bet jis vis tiek buvo tavo globėjas, – priminė ji. – Kad ir kaip ten buvo, tu jam rūpėjai. Gal tik nenorėjo to pripažinti.

Atsidusau. Viduje jau žinojau atsakymą – net jei nenorėjau to pripažinti garsiai. Jei kas nors galėjo sustabdyti Aidą – tai tik Danas. Ir dabar turėjau priimti sprendimą – arba rizikuoti savo saugumu, arba sugrįžti pas žmogų, kuris visada stengėsi mane išstumti iš savo pasaulio.

O kas, jei šį kartą jis to nebedarys?

Ši mintis perbėgo per kūną tarsi elektros srovė, negalėjau nuspręsti, ar ji mane labiau gąsdina, ar vilioja.

Ugnė dar kartą pažiūrėjo į mane, tarsi laukdama galutinio sprendimo.

– Jei nuspręsi su juo susisiekti, pirmiausia man paskambink, gerai?

– Gerai, – atsakiau, nors pati nežinojau, ar taip ir padarysiu.

Ji skeptiškai pakraipė galvą, bet nieko daugiau nebesakė. Tik stipriai apkabino mane ir išėjo.

Kai durys užsitrenkė, likau viena. Tyloje. Su mintimis, kurių nenorėjau vėl išgyventi.

Mano pasaulis sugriuvo, kai buvau septyniolikos.

Tėvai žuvo autoavarijoje, o aš per vieną akimirką likau visiškai viena. Prisimenu, kaip sėdėjau šaltame kabinete, o suaugusieji kalbėjo apie mano ateitį tarsi manęs ten nė nebūtų. Vienintelis klausimas, kuris tuo metu rūpėjo aplinkiniams – kas bus už mane atsakingas.

Atsakymas buvo paprastas – Danas.

Jis nebuvo giminaitis ar mano draugas, o tėvų patikėtinis. Jie pasitikėjo juo labiau nei bet kuo kitu. Kai likau viena, jis tapo teisėtu mano globėju – žmogumi, kuris turėjo manimi rūpintis kol sulauksiu pilnamestystės. Tačiau niekuomet neatrodė, jog Danas būtų to norėjęs.

Apsigyvenusi jo namuose jaučiausi kaip svetimkūnis.

Jo namai nebuvo šilti ar jaukūs – jie buvo šalti, dideli, beveik sterilūs. Viskas buvo tvarkinga, vietoje, nebuvo nieko asmeniško, nieko, kas primintų, kad čia gyvena žmogus, o ne kažkokia mašina.

Danas nebuvo piktas ar grubus. Jis buvo tiesiog... Atsiribojęs. Nebendravo su manimi daugiau nei buvo būtina. Nebuvo nei vakarienių prie bendro stalo, nei ilgų pokalbių apie tai, kaip jaučiuosi. Jis užtikrino, kad turėčiau viską, ko reikia: pinigų, maisto, pastogę, bet emocinio ryšio tarp mūsų nebuvo. Jokio. Danas žvelgė į mane kaip į savo atsakomybę, o ne kaip į kitą žmogų.

Iš pradžių bandžiau jį perprasti. Kodėl jis buvo toks šaltas? Kodėl, jei mano tėvai juo taip pasitikėjo, jis elgėsi taip tarsi norėtų, kad manęs čia nebūtų? Bandžiau jį išprovokuoti.

– Tu niekada nebūni namuose, – kartą pareiškiau, kai jis pavargęs pylėsi viskio taurę.

– Dirbu, – sausai atsakė.

– Bet jei tau taip rūpėjo mane priglausti, kodėl net nebandai būti šiek tiek... na, šiek tiek draugiškesnis?

Jis tik trumpam pakėlė į mane akis, bet jose nebuvo nieko – nei pykčio, nei jokios emocijos, nei noro įsitraukti diskusiją.

– Nėja, – jo balsas buvo lygus, ramus. – Aš esu tavo globėjas. Ne draugas. Ne šeima. Kai tik tau

sueis aštuoniolika, galėsi susikurti gyvenimą be manęs.

Tai buvo pirmas kartas, kai supratau, kad jis tiesiog laukia kol išeisiu. Būtent dėl to jo sprendimas man sulaukus pilnametystės neturėjo šokiruoti. Bet vis tiek nustebau.

Jis nesėdėjo su manimi ir neklausė, kaip jaučiuosi. Nesiteiravo, ar turiu planų, ar žinau, ką darysiu toliau. Tik padėjo prieš mane dokumentus, kuriuos reikėjo pasirašyti, kad gaučiau palikimą, ir pareiškė:

– Tu jau suaugusi, – pasakė be jokios emocijos. – Tavo sąskaitoje yra visi pinigai, kuriuos paliko tėvai. Susikurk gyvenimą toli nuo manęs.

Tai buvo viskas. Jokio ilgo atsisveikinimo. Jokio klausimo, ar turiu kur eiti. Jokios minties, kad galbūt, bent iš dalies jam rūpiu.

Išėjau be žodžių, neatsigręždama. Jis nebandė manęs sustabdyti. Po to ilgas metus mano gyvenime jo nebuvo.

Dabar, stovėdama savo virtuvėje ir klausydamasi tylos, supratau, kad turbūt viskas greitai pasikeis. Darnas buvo paskutinis žmogus, į kurį norėjau kreiptis

pagalbos. Bet jis buvo vienintelis, kuris galėjo padaryti tai, ko negebėjau pati. Jo vienintelio bijotų Aidas. Tik jis galėtų sustabdyti tai, kas artėjo.

Tik galvoje kirbėjo vienas klausimas – ar jis vėl mane išvays vos tik pamatęs?

Ant stalo suvirpėjo telefonas. Iš pradžių tik pažvelgiau, nenorėdama tikėti, kad Aidas vėl bando susisiekti. Bet, žinoma, kas daugiau tai galėjo būti?

Ekране švietė Aido vardas.

Suskaičiavau tris skambučio signalus, bandydama nuspręsti, ar verta jį tiesiog ignoruoti, bet tada... pyktis paėmė viršų.

Atsiliepiu.

– Ko dar nori? – atsakiau šaltai.

Kelias sekundes stoji tylą. Tada išgirdau lėtą, atrodytų net besimėgaujantį jo balsą:

– Pagaliau atsiliepei.

Suspaudžiau telefoną stipriau.

– Tai paskutinis kartas. Nebelįsk į mano gyvenimą, Aidai.

Jis sukrizeno lyg būčiau pasakiusi kažką absurdiškai juokingo.

– Tikrai manai, kad gali taip lengvai manęs atsi-
kratyti?

– Aš jau atsikračiau. Tik tu vis dar nenori to pri-
pažinti.

– O gal tiesiog nenori pripažinti, kad tau patiko,
kai buvau šalia? – jo balsas tapo gilesnis, net kiek per
daug užtikrintas savimi. – Tau patiko jaustis priklaus-
oma nuo manęs. Aš buvau tas, kuris priėmė sprendi-
mus, tiesa?

– Dabar aš priėmiau vieną – tu daugiau nebebūsi
mano gyvenime, – atrėžiau ir pajutau, kaip kraujas
smilkiniuose ima tvinksėti iš įtamos. – Nešanta-
žuosi manęs.

– O kas, jei pabandysiu? – vėl nusijuokė, bet šį kar-
tą tai neskambėjo linksmai. – Manai, kad pasislėp-
si? Manai, kad kas nors tau padės? Aš nieko nebijau,
Nėja.

Akimirką mano nugara įsitempė. Jis mane pro-
vokavo. Norėjo priversti suabejoti, įstumti į situaci-
ją, kurioje jaučiausi silpna. Bet aš nebebuvo ta naivi
mergina, kuri leistų jam tai padaryti.

– Aš tavęs irgi nebijau, – tariau tvirtai.

– O gal visgi turėtum, – jo balsas nutilo iki šnabždesio, išgirdau, kaip jis iškvėpė. – Pasiilgai manęs, ar ne? Aš jaučiu. Vis dar traukiu tave, tik nenori to pripažinti.

– Svajok toliau.

Tada tiesiog padėjau ragelį. Nesuteikiau jam progos pratęsti, nedaviau jokio atsako, galimybės iškasti man dar gilesnę duobę.

Atsirėmiau į sieną, užmerkiau akis. Širdis daužėsi greičiau nei norėjau pripažinti. Jis varė mane iš proto. Bet ne taip, kaip jam patiktų.

Tai nebuvo meilė. Ne ilgesys. Tai buvo neapykanta. Ir dar kažkas.

Pavojus.

Aidas nežadėjo pasitraukti. Kiekvienas jo skambutis, kiekviena žinutė tapo vis tamsesnė, vis įžūlesnė. Kiek dar tai truks? Kada jis nuspręs, kad jam nebeužtenka vien tik žodžių?

Atidariau šaldytuvo dureles, bet neturėjau apetito. Kamavo nerimas.

Viskas manyje rėkte rėkė, kad tai nesibaigs savaime. Kad privalau veikti. Reikia pagalbos.

Supratusi, jog nieko nebeišmąstysiu, nuėjau į miegamąjį ir persirengiau. Minkštas audinys glostė odą, bet nepadėjo numalšinti įtampos krūtinėje.

Padariau teisingą sprendimą, kad nesileidau į ilgus pokalbius. Kitą kartą iš viso reikia neatsiliepti.

Aidas buvo manipulatorius. Jis visada žinojo, ką sakyti, kaip paspausti tinkamus mygtukus, kad žmogus pradėtų abejoti savimi. Jis mane pažinojo. Jautė, kada manęs neklausyti, ignoruoti, o kada spausti tol, kol palūšiu iš nuovargio.

Bet ne šį kartą.

Atsiguliau į lovą ir įsispoksojau į lubas. Reikėjo poilsio, bet mintys neleido užmigti. Aidą sakė, kad jis nieko nebijo. Kad niekas jo nebijo. O kas, jei galėčiau tai pakeisti? Ši mintis prilipo prie manęs kaip nuodėmingas pažadas. Žinojau, ką padarysiu. Rytoj susirasiu Daną.

Kitą rytą atsikėliau suvokdama, kad nebegaliu atidėlioti.

Gulėjau lovoje ir spoksojau į lubas, leisdama mintims viena po kitos suktis galvoje. Kur jį rasti? Namuose?

Vien ši mintis mane vertė jaustis keistai. Dano namai visada buvo neįžengiama teritorija. Net kai gyvenau pas jį, jo erdvė buvo šventa – nepažeidžiama. Neleisdavo niekam prisitarti daugiau nei būtina.

Eiti ten reikštų įsiveržti į jo asmeninį pasaulį. O tai tikrai nesibaigtų malonių pokalbiu.

Darbe?

Ši mintis atrodė logiškesnė. Viešai jis neparodys emocijų. Šalia kitų žmonių neleis sau būti piktas ar atstumiantis. O man dabar to ir reikėjo – galimybės bent pradėti pokalbį jam dar nespėjus manęs išstumti.

Darbe jis negalės užtrenkti durų man prieš nosį. Susitikimas bus neišvengiamas.

Atsistojau ir nuėjau prie drabužių spintos.

Nebuvau iš tų, kurios galėjo tiesiog apsilvkti džinsus ir išeiti į gatvę. Įvaizdis buvo mano darbinė kasdienybė. Turėjau savo grožio saloną, klientės

sėmėsi iš manęs įkvėpimo. Tvarkinga išvaizda buvo mano vizitinė kortelė.

Šiandien nebuvo išimtis. Išsirinkau prigludusią smėlio spalvos suknelę su subtiliais nėriniais ties apykakle. Ji buvo elegantiška, moteriška, bet kartu... pavojingai provokuojanti. Ne dėl iškirptės – ji nebuvo gili. Ne dėl ilgio – baigėsi ties keliais. Bet dėl to, kaip gludo prie kūno, išryškino siluetą. Nors tai ir buvo visiškai padori suknelė, vis tiek vertė žmones žiūrėti ilgiau nei reikėtų.

Apsiaviau šviesius aukštakulnius, susisukau plaukus į nepriekaištingą šukuoseną ir perbraukiau lūpas rausvu blizgiu.

Paskutinis žvilgsnis į veidrodį. Atrodžiau kaip moteris, kuri valdo savo gyvenimą. Net jei šiandien turėjau eiti pas vyrą, visada mane vertęsi jaustis priešingai.

Ilgai netrukus atsidūriau prie jo darbovietės. Didelis, modernus pastatas tamsintais stiklais. Šaltas, nepriekaištingas, kaip ir pats Danas.

Širdis plazdėjo per greitai, bet negalėjau sau leisti to parodyti. Atsidusau, pasitaisiau suknelę ir žengiau į vidų. Nebegalėjau trauktis.

Vos įėjus į pastatą pajutau idealaus, bet šalto interjero kuriamą atmosferą. Metalas. Stiklas. Tobula tvarka.

Tai buvo jo teritorija – ne mano. Čia viskas alsavo kontrole, preciziškumu, niekur nebuvo jokios netvarkos, chaoso. Jokios šilumos.

Įkvėpusi pasitaisiau suknelės kraštą. Čia aš buvau pašalinė. Būtent dėl to ši vieta buvo geriausias pasirinkimas. Jis negalėjo manęs išvaryti taip lengvai kaip namuose.

Priėjau prie registratūros. Už stalo sėdinti sekretorė, griežtai atrodanti moteris tvarkingai surištais plaukais ir akiniais ant nosies, pakėlė akis ir akimirkšniu įvertino mane. Jos žvilgsnis sustojo ties mano suknelės linija, tada švelniai susiraukė. Ar ji bandė nuspręsti, ar aš priklausiau šiai vietai?

– Sveiki, – mano balsas buvo ramus, užtikrintas. – Atvykau pas Daną.

Moteris akimirka mirktelejo, tarsi laukdama papildomos informacijos.

– Ar jūs turite susitikimą?

– Ne, – prisipažinau. – Bet jis norės mane priimti.

Ji įtariai sučiaupė lūpas. Žinojau, kad mano išvaizda ir tonas galėjo priversti ją suabejoti – atrodžiau ne kaip eilinė darbuotoja ar verslo partnerė. Buvo akivaizdu, kad neturėjau čia būti. Kaip pavojingas trikdys.

Ji pažvelgė į savo ekraną, tada lėtai ištare:

– Ponas Danas labai užsiėmęs. Jis nepriima lankytojų be suplanuoto susitikimo.

Nusišypsojau – švelniai, bet su aiškiu įspėjimu.

– Tuomet informuokite jį, kad čia Nėja.

Sekretorės antakiai akimirkliai pakilo, o tada ji pažvelgė į ekraną tarsi vertindama situaciją.

Ji jau buvo girdėjusi mano vardą. O tai reiškė, kad jis apie mane kalbėjo, galbūt kaip apie praeitį, kurią norėjo pamiršti.

Įsivaizdavau, kad kažkada sekretorei jis padavė mano nuotrauką ir pasakė, kad ši moteris čia nepageidaujama. Net pati keistai šyptelėjau nuo tokios minties.

Stebėjau, kaip ji tyliai įsijungė vidinę liniją ir su kažkuo pasikalbėjo. Nežinojau, ką pasakė, bet iš veido buvo aišku – perdavė žinutę.

Skaitykite likusius
220 iš 240 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Jis niekada neturėjo jos liesti.
Ji niekada neturėjo pas jį grįžti.
Ar bendra praeitis gali sunaikinti ateitį?

Nėja grįžta pas vyrą, kuriuo kadaise pasitikėjo,
kuris kadaise išvarė ją iš savo gyvenimo be jokio
paaikškinimo. Pas vyrą, kurio vardas vis dar kelia
pavojingą silpnumą merginos kūne. Ar prašyti jo
pagalbos buvo pats geriausias pasirinkimas?

Danas vis dar toks pats — šaltas, dominuojantis ir
bauginančiai ramus. Tačiau po lediniu fasadu slypi kažkas
daug pavojingesnio. Ar ištiesta pagalbos ranka netaps
pražūtinga?

Kur baigiasi savitvarda ir kontrolė, užverda viską griauianti
aistra, tačiau Danas nėra tas vyras, kuris moka mylėti. Ar
paaikšėjus tiesai nebus per vėlu išsigelbėti?

Tai jau 20-asis Agnės Bausienės romanas, žadantis dar
vieną *dark romance* istoriją.

AGNĖ
BAUSIENĖ <

📖💬❤️
Skaityk.
Komentuok.
Sek.

linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-484-

9 786094 84

Grafinė literatūra > Meilės romanas